

Bernard Cornwell

VÁLEČNÍK

Nikdy předtím nedošlo v Británii k takovému krveprolití...

Válečník

Vyšlo také v tištěné verzi

Bernard Cornwell

Válečník – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

VÁLEČNÍK

Bernard Cornwell

VÁLEČNÍK

Přeložil Jiří Beneš

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2021

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2020 Bernard Cornwell

Mapa © 2020 John Gilkes

All rights reserved.

Z anglického originálu *War Lord*

(First published by HarperCollins *Publishers* in London,
Great Britain, 2020)

přeložil © 2021 Jiří Beneš

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Tisk: FINIDR, s.r.o. Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-386-5

ISBN ePUB: 978-80-7595-495-4

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-496-1

ISBN PDF: 978-80-7595-497-8

Válečníka věnuji Alexanderu Dreymonovi

OBSAH

MAPA

8

MÍSTNÍ NÁZVY

9

ČÁST PRVNÍ

Porušená přísaha

11

ČÁST DRUHÁ

Ďáblovo dílo

143

ČÁST TŘETÍ

Masakr

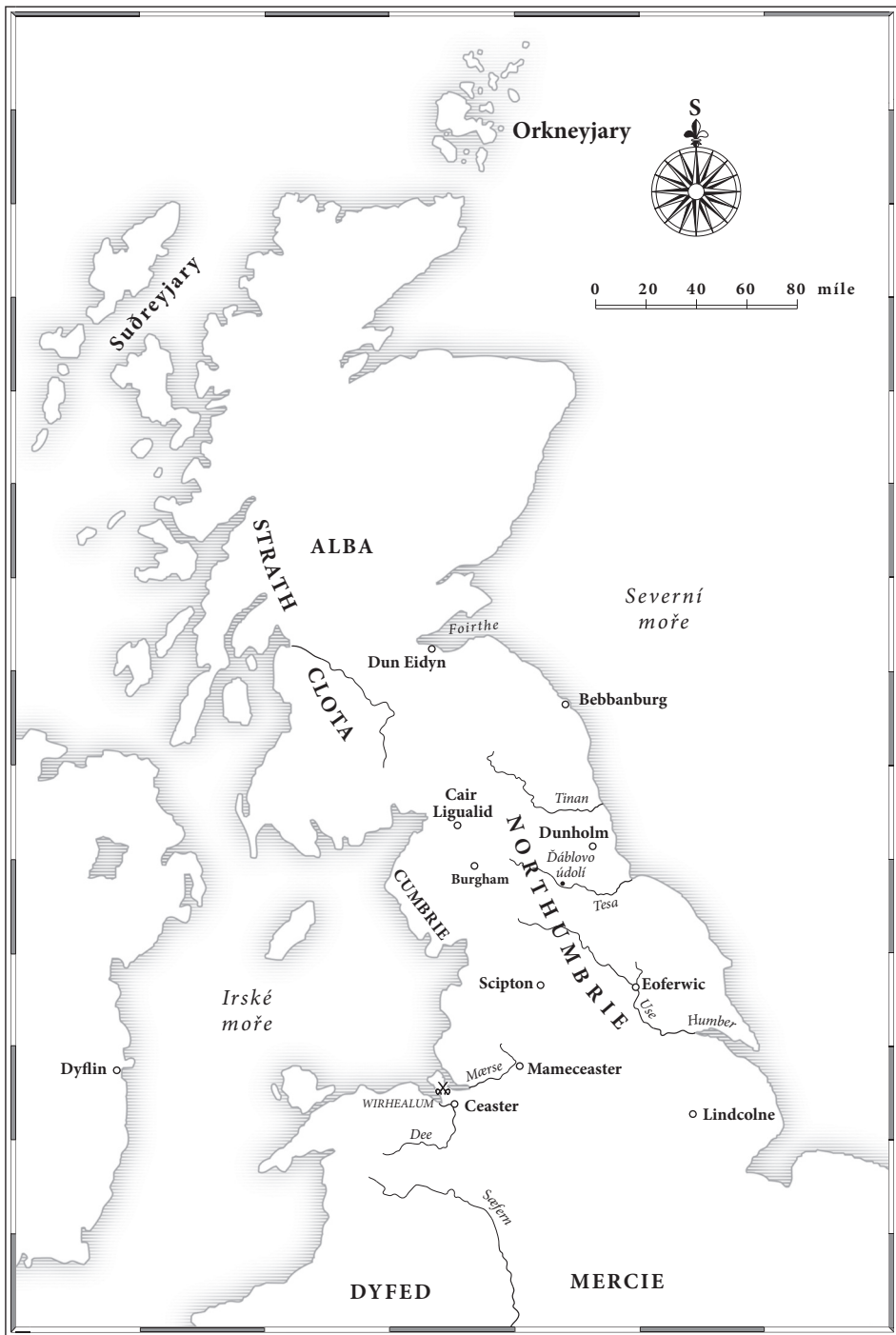
221

EPILOG

325

HISTORICKÁ POZNÁMKA

331

MÍSTNÍ NÁZVY

Způsob psaní místních jmen v anglosaské Anglii byl kolísavý, proměnlivý a nejistý, bez důsledností a zásad, i pokud šlo o názvy samy. Londýn byl tedy uváděn a zaznamenáván jako Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster či Lundres. Uvědomuji si, že někteří čtenáři by nepochybně dali přednost jiným názvům, než jaké uvádím v následujícím přehledu i v celé své knize, ale já jsem obvykle využil pravopisných znění, která jsem našel v *Oxford Dictionary of English Place-Names* (*Oxfordském slovníku místopisných názvů*) nebo v *Cambridge Dictionary of English Place-Names* pro léta 871–899 n. l., doby vlády Alfredda Velikého. Ani toto řešení však není zcela spolehlivé. V roce 956 se např. Hayling Island psal dvěma různými způsoby – Heilincigae a Hæglingaiggæ. A ani já jsem nebyl vždy důsledný, a tak místo Norðhymbralond užívám názvu Northumbrie, abych nevyvolal dojem, že hranice či meze starodávného království se shodují s hranicemi dnešního hrabství. Takže i tento seznam, stejně jako způsob psaní názvů samých, je kolísavý a nedůsledný.

Bebbanburg	Bamburgh, hrabství Northumberland
Brynstæp	Brimstage, hrabství Cheshire
Burgham	Eamont Bridge, hrabství Cumbrie
Cair Ligualid	Carlisle, hrabství Cumbrie
Ceaster	Chester, hrabství Cheshire
Dacore	Dacre, hrabství Cumbrie
Dingesmere	Wallasey Pool, hrabství Cheshire
Dun Eidyn	Edinburgh, Skotsko
Dunholm	Durham, hrabství Durham
Eamotum	řeka Eamont

Eoferwic	York, hrabství Yorkshire
Farnea Islands	Farneské ostrovy, hrabství Northumberland
Foirthe	řeka Forth
Heahburh	smyšlené jméno pro Whitley Castle, Cumbrie
Hedene	řeka Eden
Hlymrekr	Limerick, Irsko
Jorvik	dánské jméno Yorku, hrabství Yorkshire
Lauther	řeka Lowther
Legeceasterscir	Cheshire
Lindcolne	Lincoln, hrabství Lincolnshire
Lindisfarena	ostrov Lindisfarne, hrabství Northumberland
Lundene	Londýn
Mærse	řeka Mersey
Mameceaster	Manchester
Mön	ostrov Man
Orkneyjary	souostroví Orkneje
Rammesburi	Ramsbury, hrabství Wiltshire
Ribbel	řeka Ribble
Scipton	Skipton, hrabství Yorkshire
Snæland	Island
Snotengaham	Nottingham, hrabství Nottinghamshire
Sumorsæte	Somerset
Strath Clota	Strathclyde
Suðreyjary	souostroví Hebridy
Temes	řeka Temže
Tesa	řeka Tees
Tinan	řeka Tyne
Tuede	řeka Tweed
Wiltunscir	Wiltshire
Wir	řeka Wyre
Wirhealum	poloostrov Wirral, hrabství Cheshire

ČÁST PRVNÍ

Porušená přísaha

Kapitola první

Drátěná zbroj je v létě horká, dokonce i tehdy, když je potažená světlým lněným plátnem. Kov je těžký a letní žár neúprosný. Pod zbrojí je kožená vložka, a i ta je horká, navíc v to dopoledne slunce pálilo jako rozžhavená pec. Můj kuň sebou podrážděně trhal, protože ho trápily mouchy. V kopcích, které se krčily pod poledním sluncem, skoro nezavál ani slabý větrík. Můj sluha Aldwyn mi nesl kopí a železem lemovaný štít, na němž se skvěla bebbanburská vlčí hlava. Na levém boku jsem měl zavěšený Hadí dech, svůj meč, jehož jílec byl tak horký, že jsem se ho mohl stěží dotknout, a na hrušce sedla se klátila přilba se stříbrnou vlčí hlavou na temeni. Také ta byla potažená koženou vložkou a opatřená lícnicemi, které se zavazovaly přes ústa, takže jediné, co by ze mě mohli nepřátelé vidět, byly oči rámované ocelí. Neviděli by pot ani jizvy, jež jsem za celý život válečníka v bojích utržil.

Viděli by vlčí hlavu, zlato na krku a těžké náramky na pažích, vybojované v bitvách. Poznali by mě, a ti nejstatečnější z nich, nebo možná nejhlupejší, by mě chtěli zabít, neboť moje smrt by jim přinesla slávu a pověst. To byl důvod, proč jsem si s sebou vzal do hor třiaosmdesát mužů: pokud by chtěli nepřátelé zabít mě, museli by se vypořádat i s nimi. Byli jsme bebbanburští bojovníci, smečka divokých vlků ze severu. A s námi kněz.

Jel na jednom z mých hřebců, neměl žádnou zbroj ani nenesl zbraň. Byl o polovinu mladší než já, a přesto mu už vlasy na skráních prokvétaly šedinami. Měl hladce oholenou protáhlou tvář a chytré oči, na sobě dlouhou černou kutnu a na krku zavěšený zlatý kříž. „Není ti v tom hábitu horko?“ zabručel jsem na něj.

„Jenom se v něm necítím dobře,“ odpověděl. Mluvili jsme spolu dánsky, jeho rodnou řečí a jazykem mého dětství.

„Pověz mi, proč vždycky bojuju na špatné straně?“ zeptal jsem se.

Usmál se. „Ani ty nemůžeš uniknout osudu, pane Uhtrede. Musíš konat dílo Boží, ať chceš, nebo nechceš.“

Spolkl jsem popuzenou odpověď a jen jsem upřeně hleděl do širokého holého údolí, v němž v slunci zářily světlé skály a stříbřitě se leskla říčka. Výš, na východním úbočí, se pásly ovce. Pastýř nás uviděl už dřív a teď se snažil zahnat své stádo dál na jih, ale jeho dva psi, unavení a žízniví z horka, spíš vyvolávali mezi ovцами paniku, než aby je shromažďovali do houfu. Pastýř se od nás neměl čeho obávat, viděl však na kopci jezdce a odlesky od jejich zbraní, a tak měl strach. Hluboko v údolí vedla římská cesta, třebaže nyní už to byl jen pás udupané hlíny, vroubený balvany, zpola zaborenými do země a zarostlými plevelem, která se táhla podél říčky rovně jako ratiště kopí, než se právě pod kopcem, na němž jsme čekali, stáčela k západu. Nad ohybem cesty kroužil jestřáb a v horkém vzduchu jenom nakláněl nehybná křídla. Vzdálený jižní obzor se chvěl.

A pak se v tom chvění objevil jeden z mých zvěďů. Ostře cválal, a to znamenalo pouze jediné: že se nepřítel blíží.

Odvedl jsem své muže a kněze zpátky, abychom se skryli za horizontem. Povytl jsem Hadí dech z pochvy, ale pak jsem jílec pustil. Aldwyn mi nabídl štít. Zavrtěl jsem hlavou. „Budeme čekat, až je uvidíme,“ řekl jsem. Předal jsem mu přilbu, aby mi ji podržel, pak jsem sesedl a s Finanem a se svým synem jsem došel na hřeben kopce, kde jsme si lehli a napjatě hleděli k jihu. „Celé se mi to nezdá,“ zamumlal jsem.

„To je osud, a osud je děvka,“ odpověděl Finan. Leželi jsme ve vysoké trávě a pozorovali oblak prachu, který se na cestě táhl za cválajícím zvědem. „Má jet po kraji cesty, ne takhle vířit prach,“ řekl Finan.

Zvěd, v němž jsem už nyní poznal Oswiho, odbočil z cesty a začal stoupat do dlouhého svahu k vrcholu kopce, kde jsme leželi.

„Jsi si jistý s tím drakem?“ zeptal jsem se.

„Tak velkou bestii nemůžu přehlédnout,“ odpověděl Finan. „Přiletěl ze severu.“

„A hvězda padala ze severu k jihu,“ dodal můj syn a dotkl se kříže na hrudi. Můj syn byl křesťan.

Oblak prachu v údolí se rozplýval. Nepřítel se blížil, jenže já jsem si

nebyl jistý, kdo vlastně tím nepřítelem je. Věděl jsem jen, že tentokrát musím bojovat proti králi, který přichází z jihu. Jenže celé se mi to nezdálo, protože hvězda a drak řekli, že zlo přijde ze severu.

Vyhlíželi jsme znamení. Dokonce i křesťané taková znamení hledají. Pozorovali jsme let ptáků, pátrali po obrazcích, které vytváří vítr na vodě, zastavovali jsme se, když jsme zaslechli štěkat lišku, a dotýkali se amuletů, když praskla struna na harfě. Avšak znamením je těžké rozumět, pokud se bohové nerozhodnou dát svou zprávu jasně najevo. A před třemi dny nám v Bebbanburgu poslali zprávu, která nemohla být jasnější.

Že zlo přijde ze severu.

Noční oblohou nad Bebbanburgem proletěl drak. Já jsem ho neviděl, ale Finan ano a já Finanovi věřím. Řekl, že byl velký, kůži měl jako tepané stříbro, oči jako žhnoucí uhlíky a křídla široká tak, že zakrývala hvězdy. Každé mávnutí těch obrovských křídel vzduchem jako prudký poryv větru za klidného dne. Drak obrátil hlavu směrem k Bebbanburgu a Finan si myslel, že v příští chvíli vychrlí na celou pevnost oheň, ale pak ta monstrózní křídla mávla ještě jednou, moře hluboko pod nimi se zatřásl a drak odletěl směrem k jihu.

„A dnes v noci spadla hvězda,“ řekl otec Cuthbert. „Mehrasa ji viděla.“ Otec Cuthbert byl slepý bebbanburský kněz a Mehrasa, jeho žena, byla exotická dívka tmavé pleti, kterou jsme vysvobodili před mnoha lety v Lundene z moci obchodníka s otroky. Stárneme, pomyslel jsem si.

„Ta hvězda padala od severu směrem k jihu,“ řekl otec Cuthbert.

„A drak přiletěl od severu,“ dodal Finan.

Já jsem neřekl nic. Benedetta se mi opřela o rameno. Ani ona nic neřekla, ale cítil jsem, že mi sevřela ruku.

„Znamení a zázraky,“ pokýval hlavou otec Cuthbert a pokřižoval se. „Stane se něco hrozného.“

Byl letní podvečer. Seděli jsme před bebbanburskou síní, kolem převisů střechy létaly vlaštovky a pod východními valy se na pobřeží bez ustání tříštily a rozpadávaly dlouhé mořské vlny. Pomyslel jsem si, že jejich nikdy nekončící hukot, jenž se střídavě zvedá a opadá, nám udává rytmus života. S ním jsem se narodil a s ním také musím brzy zemřít. Dotkl jsem

se Thorova kladiva na krku a přál jsem si, abych opravdu zemřel za hukotu bebbanburských vln a křiku racků.

„Něco hrozného,“ opakoval otec Cuthbert, „a přijde to ze severu.“

Nebo že by ten drak a ta padající hvězda byli předzvěstí mé smrti? Znovu jsem se dotkl kladiva na krku. Stále jsem byl schopen jet na koni, pozvednout štít a vládnout mečem, ale vždy na konci dne mi bolest v kloubech připomínala, že jsem starý. „Nejhorší na smrti je, že nevíme, co bude následovat,“ řekl jsem do ticha.

Nikdo chvíli nepromluvil a potom mi Benedetta znovu stiskla ruku. „Jsi hlupák,“ řekla s láskou.

„A vždycky byl,“ dodal Finan.

„Možná se budeš moct z Valhaly dívat, co se tady děje,“ nadhodil otec Cuthbert. Jako křesťanský kněz by neměl ve Valhalu věřit, ale už dávno pochopil, že se vyplatí být ke mně shovívavý. „Anebo můžeš přejít na víru církve římské, pane,“ dodal s potutelným úsměvem. „Ujišťuju tě, že z nebes uvidíš celou zemi.“

„Při vši tvé snaze obrátit mě na tvou víru jsi nikdy neřekl, že v nebi mají pivo,“ odpověděl jsem.

„To jsem jen opomenul zmínit,“ opáčil stále s úsměvem.

„V nebi budeš mít víno,“ ozvala se Benedetta, „dobré víno z Itálie.“

Všichni mlčeli. Nikdo z nás neměl víno moc rád. „Slyšel jsem, že král Hywel odjel do Itálie,“ poznamenal po chvíli můj syn, „nebo to měl v úmyslu.“

„Do Říma?“ zeptal se Finan.

„Aspoň se to říká.“

„Já bych se rád podíval do Říma,“ řekl otec Cuthbert tesklivě.

„V Římě nic není,“ prohlásila Benedetta pohrdlivě. „Jsou tam jen rozvaliny a krysy.“

„A Svatý otec,“ dodal Cuthbert mírným tónem.

Opět nastalo mlčení. Hywel byl král Dyfedu, kterého jsem měl rád, a pokud on usoudil, že cestovat do Říma je bezpečné, pak musí být mezi Walesany a mercijskými Sasy mír. Žádné nepokoje tam tedy nejsou. Ale drak nepřiletěl z jihu ani ze západu, přiletěl ze severu. „Skotové,“ řekl jsem.

„Ti mají teď dost práce s Nory,“ opáčil Finan.

„A s nájezdy do Cumbrie,“ dodal můj syn.

„A Constantin je starý,“ připojil se otec Cuthbert.

„Všichni jsme staří,“ řekl jsem.

„Constantin by mnohem radši zakládal kláštery, než vedl válku,“ pokračoval Cuthbert.

Pochyboval jsem, že má pravdu. Constantin byl králem Skotska. Rád jsem se s ním setkával, protože to byl moudrý uhlažený muž, ale nevěřil jsem mu. Žádný Northumbrijec nevěří Skotům, stejně jako žádný Skot nevěří Northumbrijcům. „Tohle nikdy neskončí,“ povzdechl jsem unaveně.

„Co?“ zeptala se Benedetta.

„Války. Věčné problémy.“

„Až budeme všichni křesťané...,“ začal otec Cuthbert.

„Cože!“ vyrazil jsem popuzeně.

„Jenže víme, že draci ani hvězdy nelžou,“ pokračoval. „Problém přijde ze severu. Prorok nám v Písmu svatém říká: *Quia malum ego adduco ab aquilone et contritionem magnam*.“ Odmlčel se, neboť předpokládal, že ho někdo z nás požádá, aby to přeložil.

„Od severu přivedu zlo a velikou zkázu,“ udělala to za něj k jeho zklamání Benedetta.

„Velikou zkázu!“ opakoval zlověstně otec Cuthbert. „Zlo přijde od severu! Tak je psáno!“

A druhý den ráno přišlo zlo.

Od jihu.

Od jihu připlula loď. Vál jen slabý větřík, moře se líně převalovalo a nevyšoké vlny se vyčerpaně rozlévaly po dlouhé bebbanburské pláži. Loď s křížem na přídi za sebou zanechávala rozšiřující se brázdu, jež se v ranním slunci třpytila zlatem. Posádka veslovala a vesla se zvedala a opět nořila do vody v pomalém, unaveném rytmu. „Chudáci, museli veslovat celou noc,“ poznamenal Berg, který velel ranní stráží na bebbanburských valech.

„Čtyřicet vesel,“ zamumlal jsem, spíš jen abych něco řekl než Bergovi sdělil, co sám jasně viděl.

„A plují sem.“

„Ale odkud?“

Berg pokrčil rameny. „Co se dnes bude dít?“ zeptal se.

Teď jsem zase já pokrčil rameny. Bude se dít to co vždycky. Rozdělení se ohně pod kotli, aby se vyvařilo oblečení, na solných pánvích severně od pevnosti se bude odpařovat mořská voda, muži budou bojovat se štíty, meči a kopími a cvičit koně, budou se sušit ryby, z hlubokých studní se bude čerpat voda a v kuchyních vařit pivo. „Já mám v plánu nedělat nic,“ řekl jsem, „ale ty můžeš vzít dva muže a zajet připomenout Olafu Einersonovi, že mi dluží pachtovné. Spoustu pachtovného.“

„Jeho žena je nemocná, pane.“

„To už říkal minulou zimu.“

„A polovinu stáda mu ukradli Skotové.“

„Nebo jim ji spíš prodal,“ zabručel jsem mrzutě. „Nikdo jiný si tohle jaro na skotské nájezdníky nestěžoval.“ Olaf Einerson zdědil svůj pacht po otci, který vždy poctivě odváděl rentu ve stříbře nebo v ovčí vlně. Jeho syn Olaf byl zdatný a schopný muž a mně se zdálo, že jeho ctižádost sahá dál než k pěstování ovcí v horách. „Anebo spíš vezmi patnáct mužů a nažeňte mu strach, bastardovi. Nevěřím mu ani slovo.“

Teď už byla loď tak blízko, že jsem viděl tři muže, kteří seděli kousek před zářovou plošinou. Jeden byl kněz, aspoň jsem tak soudil podle dlouhého černého hábitu, a právě on vstal a mával na nás. Nijak jsem nereagoval. „Ať jsou, kdo jsou, přiveď je nahoru do síně,“ řekl jsem Bergovi. „Můžou se dívat, jak piju pivo. A s tím Olafem ještě počkej.“

„Proč čekat, pane?“

„Nejdřív si poslechneme, jaké zprávy přivážejí,“ kývl jsem hlavou k lodi, která se právě stáčela směrem k úzkému vstupu do bebbanburského přístaviště. Žádný náklad jsem na ní neviděl a z toho, že její veslaři vypadali k smrti unavení, jsem soudil na nějaké naléhavé poslání. „Podle mě připuli od Æthelstana,“ uvažoval jsem nahlas.

„Proč myslíš, pane?“

„Nevidíš, že to není northumbrijská loď?“ Northumbrijské lodi mají užší příď, zatímco loďaři na jihu staví přídě široké. Kromě toho byla označená křížem, a ten má jen málo northumbrijských lodí. „A kdo využívá k posílání zpráv kněze?“

„Král Æthelstan,“ odpověděl Berg.

Ještě chvíli jsem sledoval, jak se loď stáčí do vstupního kanálu, a pak jsme valy opustili. „Postarej se o veslaře,“ řekl jsem. „Pošli jim jídlo a pivo a přiveď toho zatraceného kněze do síně.“

Vystoupil jsem k síni, kde dvě služky vymetaly pavučiny dlouhými vrbovými pruty, na jejichž koncích měly přivázané svazky ptačích per. Benedetta dohlížela na to, aby v pevnosti nezůstal ani jeden pavouk. „Máme návštěvníky,“ oznámil jsem jí, „takže tvá válka s pavouky musí počkat.“

„Nevedu s nimi válku,“ odpověděla. „Mám pavouky ráda, ale ne ve svém domově. A kdo jsou ti návštěvníci?“

„Myslím, že poslové od Æthelstana.“

„V tom případě je musíme patřičně přivítat.“ Zatleskala a poručila služkám, aby přinesly lavice. „A taky trůn na pódium,“ dodala.

„To není žádný trůn, jenom lepší lavice,“ opravil jsem ji.

„*Ouff!*“ Takhle protestovala vždycky, když jsem ji něčím popudil. Musel jsem se usmát, jenže to ji dopálilo ještě víc. „Je to trůn,“ trvala na svém, „a ty jsi král Bebbanburgu.“

„Pán,“ opravil jsem ji znovu.

„Jsi zrovna tak král jako ten hlupák Guthfrith,“ udělala znamení, kterým se odhání zlo, „nebo Owain, či kdokoliv jiný.“ Byla to naše obvyklá pře a já jsem v ní nemínil pokračovat.

„A ať dívky přinesou pivo,“ připomněl jsem, „a nějaké jídlo. Pokud možno ne staré.“

„A ty by sis měl obléknout tmavý plášť. Přinesu ti ho.“

Benedetta pocházela z Itálie, odkud ji jako dítě unesli obchodníci s otroky a postupně prodávali v křesťanském světě, až se dostala do Wessexu. Já jsem ji osvobodil a teď byla paní na Bebbanburgu, i když ne moje žena. „Moje babička mi nakazovala, že se nemám vdávat,“ říkala mi nejednou a vždycky se přitom pokřičovala. „Že prý by mě stihla kletba, a já už jsem v životě zažila prokletí dost. Teď jsem šťastná, tak proč bych měla riskovat babiččinu kletbu? Moje babička se nikdy nemýlila!“

Mrzutě jsem jí dovolil, aby na mě navěsila drahý černý plášť, ale odmítl jsem si nasadit na hlavu kruh z pozlaceného bronzu, který patřil mému otci. Pak jsem s Benedettou po boku čekal na kněze.

Když potom vstoupil ze slunečního jasu do šera velké bebbanburské

síně vysoký elegantní muž v dlouhém černém šatu duchovního s tmavě červeným lemováním, okamžitě jsem poznal, že je to můj starý přítel otec Oda, teď už biskup z Rammesburi. Doprovázeli ho dva západosaští bojovníci, kteří zdvořile odevzdali meče mému správci a teprve pak následovali Odu. „Každý by si myslel, že jsi král,“ řekl biskup, když přišel blíž.

„Však on je král,“ prohlásila Benedetta.

„A každý by si myslel, že ty jsi biskup,“ odpověděl jsem.

Oda se usmál. „Ano, pane Uhtrede, z milosti Boží jsem.“

„Spíš z milosti Æthelstanovy.“ Vstal jsem a objal ho na přivítanou. „Mám ti blahopřát?“

„Jestli chceš. Jsem zřejmě první Dán, který se stal biskupem v Englan-
landu.“

„Tak to teď nazýváte?“

„Je to jednodušší než říkat, že jsem první dánský biskup ve Wessexu, Mercii a Východní Anglii.“ Pohlédl na Benedettu a uklonil se jí. „Jsem rád, že tě zase vidím, paní.“

„A já jsem zase ráda, že vidím tebe, pane biskupe,“ odpověděla mu s úklonou.

„Oh, zdá se, že se fámy nezakládají na pravdě. Zdvořilost v Bebban-
burgu stále žije!“

Usmál se na mě, potěšený svým žertem, a já jsem mu úsměv oplatil. Oda, biskup z Rammesburi! Na tom jmenování byla překvapující pouze skutečnost, že Oda byl Dán a syn pohanských přistěhovalců, kteří přišli do Východní Anglie ve službách Ubby, jehož jsem já zabil. A teď se stal syn pohanských rodičů biskupem v saském Englan-
landu! Ne že by si to nezasloužil. Byl to chytrý inteligentní muž, navíc, pokud mi bylo známo, naprosto čestný.

Nastala pauza, protože teprve teď se objevil Finan a spěchal Odu pozdravit. Oda byl s námi, když jsme bránili lundenskou Crepelgate v boji, jenž vynesl Æthelstana na trůn. Nebyl jsem křesťan ani žádný příznivec křesťanství, ale je těžké chovat averzi vůči muži, který stál v tak hrozné bitvě na vaší straně.

„Ach, víno,“ přivítal Oda služku a obrátil se k Benedettě, „a nepochybuji, že požehnané italským sluncem.“

„Spíš pochcané nějakým franckým vesničanem,“ ušklíbl jsem se.

„Vidím, paní, že pan Uhtred je pořád stejně roztomilý,“ poznamenal Oda. Posadil se, podíval se na mě a dotkl se těžkého zlatého kříže na hrudi. „Přivážím zprávy, pane Uhtrede,“ řekl náhle opatrně.

„To jsem předpokládal.“

„Zprávy, které se ti asi nebudou líbit,“ pokračoval s pohledem upřeným na mě.

„Které se mi asi nebudou líbit,“ opakoval jsem po něm a čekal jsem.

„Král Æthelstan je v Northumbrii,“ řekl klidně, aniž ze mě spustil oči. „Před třemi dny vstoupil do Eoferwiku.“ Odmlčel se, jako by předpokládal, že budu protestovat, ale já jsem mlčel. „A král Guthfrith,“ pokračoval Oda, „naš příchod špatně pochopil a uprchl.“

„Špatně pochopil,“ opakoval jsem.

„Přesně tak.“

„A to uprchl před tebou a před Æthelstanem? Před vámi dvěma?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl stále tím klidným tónem. „Doprovázelo nás přes dva tisíce mužů.“

Už jsem se nabojoval dost, pomyslel jsem si. Teď chci zůstat v Bebbanburgu, poslouchat, jak se na pobřeží rozlévají a tříští dlouhé vlny a jak vítr skučí kolem štítu střechy síně. Věděl jsem, že už mi nezbývá moc let, ale bohové ke mně zatím byli přívětiví. Můj syn byl muž připravený zdědit mé rozlehlé panství, já jsem pořád mohl jezdit na koni a lovit a měl jsem Benedettu. Je pravda, že občas bývá náladová jako hárající lasice, ale taky je věrná a milující a jas její osobnosti rozzářil šedivou bebbanburskou oblohu. A já jsem ji miloval. „Dva tisíce mužů, přesto potřebuje ještě mě?“ zeptal jsem se.

„Ano, pane, žádá o tvou pomoc.“

„To si neumí pomoci sám, když se rozhodl vpadnout do cizí země?“ Cítil jsem, že ve mně začíná vřít hněv.

„Není to žádný vpád, ale královská návštěva, pane,“ odpověděl Oda klidně. „Jenom královská návštěva. Zdvořilost mezi panovníky.“

Mohl to nazývat, jak chtěl, ale pro mě to pořád byl vpád.

A vřel ve mně hněv.

Byl jsem hněvem bez sebe, neboť Æthelstan kdysi přísahal, že dokud budu živ, nikdy do Northumbrie nevpadne. Přesto byl nyní v Eoferwiku s vojskem a já jsem čekal s třiaosmdesáti muži za vrcholem hory nepřilíš daleko od Bebbanburgu, abych vyhověl jeho žádosti. Chtěl jsem Odu odmítnout, chystal jsem se mu říct, aby se na své zatracené lodi vrátil do Eoferwiku a naplil Æthelstanovi do tváře. Cítil jsem se zrazený. Dal jsem Æthelstanovi trůn, a přesto si na mě od toho dávného boje u lundenské Crepelgate ani nevzpomněl. Ale to mi nevadilo. Jsem Northumbrijec, žiju daleko od Æthelstanovy země a jde mi jen o to, abych mohl své dny trávit v klidu a míru. Přesto jsem v hloubi duše věděl, že žádný klid a mír nebudou. Když jsem se narodil, byla saská Británie rozdělená na čtyři země: Wessex, Mercii, Východní Anglii a moji Northumbrii. Æthelstanův dědeček král Alfred snil o tom, že tyto čtyři země sjednotí do jediné, kterou nazýval Englaland. A jeho sen se uskutečňoval. Král Æthelstan vládl nad Wessexem, Mercii a Východní Anglií a zbývala pouze Northumbrie. A Æthelstan mi přísahal, že za mého života se Northumbrie nezmocní, přesto byl nyní v mé zemi s vojskem a žádal mě o pomoc. Opět. Hluboko ve svém nitru jsem věděl, že Northumbrie je ztracená a že mou zemi obsadí buď Æthelstan, nebo Constantin a připojí ji ke své říši. A protože mě má lojalita pojila s těmi, kteří mluví mým jazykem, jazykem saským, nazývaným *ænglisc*, vedl jsem třiaosmdesát bojovníků z Bebbanburgu, abychom napadli ze zálohy northumbrijského krále Guthfritha, prchajícího před Æthelstanovým vpádem. Slunce vysoko na obloze páliło a panoval klid.

Oswi se přihnál na zpěněném koni se zprávou, že se Guthfrith blíží. „Bude tady brzy, pane,“ dodal.

„Kolik jich je?“

„Sto čtrnáct. A taky nějací zajatci.“

„Zajatci?“ podivil se biskup Oda, který trval na tom, že nás bude doprovázet. „Čekali jsme jenom jednoho.“

„Mají s sebou ženy, pane,“ řekl Oswi, stále obrácený ke mně. „Ženou je jako ovce.“

„Chceš říct, že ty ženy jdou pěšky?“ zeptal jsem se.

„Někteří muži taky, pane. Hodně koní kulhá. Museli jet bez odpočinku.“ Vzal si od Rorika koženou láhev, nejdřív si jen vypláchl ústa a pivo vyplivl, ale pak už se napil. „Vypadají, jako by jeli celou noc,“ dodal.

„Možná opravdu jeli celou noc, když se sem dostali tak rychle,“ řekl jsem.

„A teď už se sotva vlečou,“ prohlásil Oswi spokojeně.

Biskup Oda mi přivezl zprávu z Eoferwiku a jeho loď tu vzdálenost urazila navzdory nestálému větru za dva dny. Jenže muži, kteří se blížili po dlouhé rovné cestě, uprchli z města na koních. Moje zkušenost mi říkala, že jízda z Bebbanburgu do Eoferwiku trvá týden, i když je pravda, že jsem málokdy spěchal, což mi umožňovalo trávit noci v síních přátel. Jednou jsem ji urazil za čtyři dny, ale to nebylo takové horko jako v tomhle časném létě. Takže ti, co tak spěšně opustili Eoferwik, museli jet bez odpočinku, jenže Odovi veslaři dorazili do Bebbanburgu dřív, a teď nesli unavení koně Guthfritha a jeho muže přímo do naší léčky.

„To není léčka,“ namítl Oda, když jsem to slovo použil. „Nejde nám o nic jiného než o to, přesvědčit krále Guthfritha, aby se vrátil do Eoferwiku. A král Æthelstan si přeje, abys tam byl i ty.“

„Já?“ zeptal jsem se ostře.

„Samozřejmě. A taky tě žádá, abys osvobodil Guthfrithova zajatce.“

„Guthfrithovy zajatce,“ opravil jsem ho.

„Ano, jistě,“ přikývl Oda lhostejně, jako by v tom neviděl žádný rozdíl. „Ale Guthfrith se musí vrátit do Eoferwiku. Zkrátka potřebuje ujištění, že král Æthelstan přišel s přátelskými úmysly.“

„S více než dvěma tisíci po zuby ozbrojených mužů?“

„Kráľ Æthelstan rád cestuje s patričným doprovodem,“ odpověděl Oda povzneseně.

Æthelstan možná označoval svůj vstup do Eoferwiku za přátelskou návštěvu, ale ve skutečnosti to byl bleskově rychlý vpád, při němž přece jen došlo k boji. A i když jsem neměl chuť Æthelstana za cokoli chválit, musel jsem přiznat, že to provedl skvěle. Oda mi vyličil, jak Æthelstan překročil s vojskem o dvou tisících mužích mercijskou hranici a vedl ho v neúnavném pochodu dál na sever, přičemž za sebou zanechával všechny, muže i koně, kteří nestačili tempu nebo už nemohli dál. Postupovali po

římské cestě a dorazili do Eoferwiku v době, kdy se o jejich přítomnosti v Northumbrii nesly zemí stále ještě jen nepotvrzené zvěsti. Jižní městskou bránu pro ně otevřeli saští bojovníci, kterým se podařilo proniknout do Eoferwiku v přestrojení za kupce, a Æthelstanovo vojsko během chvíle zaplavilo ulice. „Na mostě sice došlo k boji, ale díky Boží přízni byli pohané poraženi a ti, co přežili, uprchli,“ řekl mi Oda.

Prchající vedl Guthfrith a Æthelstan vyslal biskupa Odu za mnou se žádostí, abych jim uzavřel cestu na sever, a znemožnil tak Guthfrithovi uniknout do Skotska. Proto jsem čekal na svahu hory pod pálicím sluncem. Spolu se svým synem a s Finanem jsem ležel na břiše na vrcholu, odkud jsme napjatě hleděli k jihu, zatímco biskup Oda se krčil za námi. „A proč Æthelstanovi tak záleží na tom, aby Guthfrith neunikl do Skotska?“ zeptal jsem se.

Oda povzdechl nad mou nedůvtipností. „Protože by tím poskytl důvod Constantinovi ke vpádu do Northumbrie. Jednoduše by tvrdil, že chce vrátit na trůn právoplatného krále.“

„Ale Constantin je křesťan,“ namítl jsem. „Proč by měl bojovat za pohanského krále?“

Oda znovu povzdechl, stále však nespouštěl oči z místa, kde se v mihotavém horkém vzduchu v dálce ztrácela cesta. „Král Constantin by obětoval vlastní dceru Baalovi, kdyby tím mohl rozšířit své království.“

„A kdo je ten Baal?“ zeptal se Finan.

„Pohanský bůh,“ odpověděl Oda lhostejně. „A jak dlouho myslíš, že by Constantin Guthfritha jako northumbrijského krále strpěl?“ obrátil se ke mně. „Dosadil by ho zpátky na trůn, oženil by ho s jednou ze svých dcer a pak by ho nechal pěkně v tichosti uškrtit, a Northumbrie by byla skotská. Proto se Guthfrith nesmí dostat do Skotska.“

„Podívejte se, tam,“ ukázal Finan. V dálce se na cestě objevila skupina jezdců. Stěží jsem je v letním oparu rozeznával, ale byli tam. „Mají toho dost, to je vidět.“

„Chceme Guthfritha živého,“ připomněl mi Oda, „a zpátky v Eoferwiku.“

„To už jsi mi říkal,“ zamumlal jsem, „i když pořád nevím, proč ti o to tak jde.“

„Protože to král Æthelstan požaduje.“

„Guthfrith je kus hovna,“ řekl jsem. „Bylo by lepší ho zabít.“

„Král Æthelstan požaduje, abys ho nechal naživu. Tak to, prosím, udělej.“

„Takže já mám poslouchat jeho příkazy? Æthelstan není můj král.“

Oda na mě vrhl tvrdý pohled. „Je to *Monarchus Totius Britanniae*,“ prohlásil. Jenom jsem na něj hleděl a čekal, až mi to přeloží. „Vládce celé Británie,“ řekl.

„Takhle teď sám sebe nazývá?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ přikývl Oda.

Pohrdlivě jsem odfrkl. Od té doby, co byl korunován, se Æthelstan prohlašoval za krále Sasů a Anglů a skutečně měl na takový titul jisté právo. Ale vládce celé Británie? „Myslím, že by s tím král Constantin a král Hywel sotva souhlasili,“ řekl jsem.

„Samozřejmě že nesouhlasili,“ odpověděl Oda klidně. „Ale král Æthelstan si přesto přeje, abys Guthfrithovi zabránil uprchnout do Skotska a postaral se, aby se jeho zajatec dostal na svobodu nedotčený.“

„Zajatci,“ opravil jsem ho znovu.

„Ne, zajatec.“

„Takže na těch ženách ti nezáleží?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě se za ně modlím, ale ještě víc se modlím za mír.“

„Za mír?“ opakoval jsem popuzeným tónem. „Vpád do Northumbrie je podle tebe cesta k míru?“

Oda se zatvářil dotčeně. „V Británii panuje neklid, pane. Hrozí Norové, Skotům nelze věřit a král Æthelstan se obává, že se schyluje k válce. A bojí se, že to bude válka hroznější než všechny předchozí. Král si toužebně přeje zabránit krveprolití a proto tě, pane, naléhavě žádá, abys toho zajatce osvobodil a Guthfritha poslal bezpečně zpátky domů.“

Nechápal jsem, proč by Guthfrithův návrat domů měl zajistit mír, ale vzpomněl jsem si na draka, který proletěl nad bebbanburskými valy, a na jeho chmurnou zvěst o válce. Pohlédl jsem na Finan, jenže ten jenom pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že mu to není o nic jasnější než mně, ale že nám nezbývá než Æthelstanově žádosti vyhovět. Teď už jsem viděl blížící se muže zřetelněji a také zajatkyně, které šly pěšky za dlouhou kolonou jezdců. „Tak co budeme dělat?“ zeptal se Finan.

„Sjedeme dolů,“ odpověděl jsem, když jsme se vraceli z vrcholu hory. „Budeme se zdvořile usmívat a oznámíme tomu hloupému bastardovi, že je naším zajatcem.“

„Hostem,“ opravil mě biskup Oda.

Roric mi pomohl do sedla a Aldwyn mi podal přílbu se stříbrným vlkem na temeni. Kožená vložka byla nepříjemně horká. Zapnul jsem si řemínek pod bradou, ale lícnice jsem nechal nesvázané, a pak jsem si vzal od Aldwyna svůj štít s vlčí hlavou. „Kopí ještě ne,“ řekl jsem mu, „a kdyby došlo k boji, budeš se držet stranou.“

„Tohle vždycky říkával mně,“ zazubil se Roric.

„Proto jsi pořád ještě naživu,“ zabručel jsem. Roric byl mým sluhou před Aldwynem, ale teď už byl dost starý na to, aby mohl stát ve štítové hradbě.

„Žádný boj nebude,“ prohlásil Oda rezolutně.

„Máme co činit s Guthfrithem,“ připomněl jsem mu. „Je to hlupák a bojuje dřív než myslí. Ale slibuju ti, že udělám všechno, abych toho idiota udržel naživu. Pojďme!“

Vedl jsem své muže směrem na západ tak, abychom stále zůstávali před Guthfrithem skryti. Když jsem ho naposledy zahlédl, byl asi půl míle od ohybu cesty a kolona postupovala hlemýždím tempem. My jsme jeli rychle, neboť naši koně byli čerstvější než jeho. Po nějaké době jsme zatočili ze svahu dolů, projeli borovým lesem, přebrodili horskou bystřinu, až jsme se dostali na cestu. Tam jsme zformovali linii o dvou řadách, aby až se přijíždějící uprchlíci objeví, uviděli dvě řady jezdců ve zbroji, s barevnými štíty a v slunci jiskřícími hroty kopí. A pak jsme čekali.

Neměl jsem Guthfritha rád a on neměl rád mě. Celé tři roky se mě snažil přimět, abych mu složil přísahu věrnosti, a já jsem to tři roky odmítal. Dvakrát poslal k Bebbanburgu bojovníky a dvakrát jsem nechal Bránu lebek zavřenou. Vyzýval jsem Guthfrithovy kopiníky k útoku na pevnost, ale dvakrát odjeli s nepořízenou.

A teď, v pálicím slunci, byli jeho kopiníci na mém panství znovu, jenom tentokrát je vedl sám Guthfrith. Musel být plný trpkosti. Jistě byl přesvědčený, že mu jeho království bylo ukradeno, a až za chvíli uvidí mé muže s vlčí hlavou na štítech, už to nebude jen o tom, že mě nemá rád, ale dojde mu, že má nade mnou převahu. Biskup Oda mohl chovat

zbožné přání, aby k žádnému boji nedošlo, ale Guthfrith zahnaný do kouta bude jako tchoř v pytli – rozzuřený do nepřítelů a schopný všeho.

Navíc měl rukojmí.

Nejen ženy, které je třeba osvobodit, ale Guthfrithovi se s jeho lstivostí podařilo zmocnit arcibiskupa Hrothwearda a odvézt ho z jeho katedrály v Eoferwiku. „Během mše!“ řekl mi Oda, jako by si nedovedl představit nic hroznějšího. „Během mše! Ozbrojení muži v katedrále!“

Uvažoval jsem, jestli by se Guthfrith odvážil arcibiskupovi ublížit. Pokud by se k tomu rozhodl, udělal by si nepřátele ze všech křesťanských vládců v Británii, i když Constantin by zřejmě dokázal svůj hněv polykat dost dlouho, aby mohl Guthfritha vrátit zpátky na northumbrijský trůn. Mrtvý arcibiskup by představoval malou cenu za možnost rozšířit Skotsko o Northumbrii.

A pak se objevili. První jezdci zatočili v ohybu cesty směrem k nám, ale když nás uviděli, zastavili se a postupně se za nimi shlukovali další. „Půjdeme k nim,“ řekl Oda.

„Nepůjdeme,“ prohlásil jsem.

„Ale...“

„Chceš, aby došlo ke krveprolití?“ zavrčel jsem.

„Ale...“ zkusil to biskup znovu.

„Půjdu já,“ řekl jsem v náhlém popudu.

„Ty...“

„Ano, já sám.“ Znovu jsem předal štít Aldwynovi a seskočil jsem ze sedla.

„Měl bych jít s tebou,“ ozval se znovu Oda.

„A poskytnout mu jako rukojmí dva kněze? K arcibiskupovi ještě biskupa? To by se mu hodilo.“

Oda pohlédl směrem ke Guthfrithovým mužům, radícím se pomalu do linie, která tu naši přesahovala. Přinejmenším dvacet jich šlo pěšky, protože jejich koně už je nebyli schopni nést. Všichni si nasazovali přílby a zvedali štíty s Guthfrithovým znakem, na němž byl kanec s dlouhými kly. „Vyzvi ho, aby si přišel promluvit se mnou,“ žádal mě Oda. „Slíb mu, že se mu nic nestane.“

Nedbal jsem na něj a místo toho jsem se podíval na Finana. „Pokusím

se setkat s Guthfrithem v půli cesty,“ řekl jsem mu. „Pokud si s sebou vezme muže, pošli za mnou stejný počet.“

„Přijdu za tebou,“ odpověděl.

„Ne, ty zůstaneš tady. Však poznáš, kdyby nastaly problémy, a pak přijdeš. A pěkně rychle.“

Pochopil mě a přikývl. Už jsme spolu bojovali tak dlouho, že jsem mu málokdy musel vysvětlovat, co mám v plánu. „Přiletím jako vítr,“ zazubil se.

„Pane Uhtrede...“ začal opět Oda.

„Udělám, co budu moct, abych udržel Guthfritha naživu,“ přerušil jsem ho. „A rukojmí taky.“

Nebyl jsem si jistý, jestli se mi to podaří, ale bylo mi jasné, že pokud bychom vyjeli vpřed a dostali se ke Guthfrithovým mužům na doslech, téměř jistě by došlo k boji, anebo by se pod hrdly rukojmí ocitly nože. Guthfrith byl hlupák, ale hrdý hlupák, a já jsem věděl, že by odmítl odevzdat nám zajatce a pokorně souhlasit s návratem do Eoferwiku. Musel by to odmítnout, protože jinak by před svými bojovníky ztratil tvář.

A ti bojovníci byli Norové, hrdí Norové, přesvědčení o tom, že jsou nejobávanějšími válečníky na celém známém světě. Měli nad námi početní převahu a viděli šanci na to, že nás pobijí a získají kořist. Mnozí byli mladí, chtěli si vydobýt pověst, chtěli si ozdobit paže zlatými a stříbrnými náramky a chtěli, aby lidé vyslovovali jejich jména se strachem. Chtěli mě zabít, vzít si mé náramky, mé zbraně a mé panství.

Šel jsem jim tedy vstříc sám a zastavil jsem se kousek za polovinou vzdálenosti mezi mými muži a Guthfrithovými unavenými bojovníky, na dostřel válečným lukem. Tam jsem čekal, a když se Guthfrith k ničemu neměl, posadil jsem se na povalený římský milník, sundal si přilbu, chvíli pozoroval ovce na vzdáleném hřebenu hory a pak zase obdivoval jestřába, který se vznášel v lehkém vánku nad údolím. Pták kroužil, takže žádná zpráva od bohů v tom nebyla.

Vydal jsem se proti nepříteli sám, protože jsem chtěl, aby také Guthfrith přišel sám, případně v doprovodu nanejvýš dvou nebo tří svých druhů. Nepochyboval jsem, že je připravený na boj, ale ví také, že jeho muži jsou unavení a koně se sotva vlečou. Proto jsem počítal s tím, že i takový hlupák

jako Guthfrith bude zřejmě hledat cesty, jak se boji vyhnout a dosáhnout v téhle konfrontaci vítězství, aniž by musel obětovat tucet nebo ještě víc svých bojovníků. Navíc má rukojmí a jistě si myslí, že je dokáže využít k tomu, aby mě přinutil k potupnému ústupu.

Přesto se stále k ničemu neměl, jako by si s tou náhlou situací nevěděl rady. Viděl, že jsem sám a zjevně nemám strach, ale člověk musí mít jistou míru vychytralosti, aby se stal králem, a teď zřejmě uvažoval, v čem spočívá léčka. Rozhodl jsem se tedy přesvědčit ho, že žádná léčka neexistuje, a tak jsem vstal, pokrčil rameny, odkopl ze staré cesty pár kamenů a vydal se zpátky.

Teprve to ho přimělo, aby se za mnou rozjel. Když jsem zaslechl dusot kopyt, otočil jsem se, sundal jsem přilbu a znovu čekal.

Vzal si s sebou tři muže. Dva byli bojovníci, z nichž jeden vedl malého koně, na kterém seděl arcibiskup Hrothweard, stále ještě v bohatě vyšíváném šatu, v jakém křesťanští kněží slouží bohoslužby. Zdálo se, že mu nijak neublížili, i když vypadal unavený. Tvář měl opálenou a bílé vlasy zcuchané.

To už jsem také zaslechl dusot kopyt za sebou, a když jsem se ohlédl, uviděl jsem, že Finan za mnou poslal Berga a mého syna. „Držte se za mnou!“ zavolal jsem na ně. Viděli, že Guthfrith a jeho dva muži tasili dlouhé meče, a také oni vytáhli ty své z pochvy. Berg zůstal vzadu napravo ode mě a stál proti muži, který držel Hrothweardova koně. Můj syn byl nalevo proti druhému Guthfrithovu bojovníkovi.

„Co se...,“ začal můj syn.

„Nemluv!“ zavrčel jsem na něj.

Guthfrith zastavil svého hřebce jen dva nebo tři kroky ode mě. Na kulaté tváři, rámované přilbou, se mu leskly čůrky potu. Jeho bratr, jednooký Sigtryggr, býval hezký muž, ale Guthfrith holdoval až moc pivu a tučnému jídlu, takže se v sedle vyjímal jako bečka sádla. Měl malá podezíravá očka, zploštělý nos a dlouhý spletený vous, který mu visel dolů přes pečlivě vycíděnou drátěnou košili. Postroj jeho koně byl zdobený stříbrem, na temeni přilby měl černé havraní křídlo a tasený meč teď držel pod Hrothweardovým hrdlem.

„Pane arcibiskupe,“ oslovil jsem Hrothwearda na přivítanou.

„Pane Uht...“ pokusil se arcibiskup odpovědět, ale uprostřed slova zmlkl, protože mu Guthfrith přitlačil čepel meče k hrdlu.

„Nejdřív oslov mě!“ zavrčel na mě Guthfrith. „Jsem tvůj král.“

Pohlédl jsem na něj a stáhl obočí. „Připomeň mi, jak se jmenuješ,“ řekl jsem. Zaslechl jsem, že se můj syn uchichtl.

„Přeješ si, aby tenhle kněz zemřel?“ zeptal se Guthfrith popuzeně. Tlak jeho meče přinutil Hrothwearda, aby se v sedle zaklonil. Jeho vyděšené oči se na mě dívaly přes šedý lesk čepele.

„Nijak zvlášť,“ odpověděl jsem ledabyle. „Mám ho docela rád.“

„Tak rád, že jsi ochotný prosit, abych mu zachoval život?“

Zatvářil jsem se, jako bych o tom vážně uvažoval, a pak jsem přikývl. „Ano, budu tě prosit, abys ho nechal naživu, pokud mi odpřísáhneš, že ho propustíš.“

Guthfrith se nad tím pohrdavě ušklíbl. „Co za to?“ zeptal se. Všiml jsem si, jak neobratně si počíná. Hrothweard byl nalevo od něj a on držel meč pravou rukou.

„Vždycky je něco za něco,“ odpověděl jsem. Ukročil jsem o kousek doleva a tím jsem Guthfritha přinutil, aby napůl odvrátil hlavu od Hrothwearda. Meč v jeho ruce zakolísal. „Král Æthelstan s tebou chce pouze mluvit,“ řekl jsem. „Slibuje, že ti zachová život i království.“

„Æthelstan je hovno z prasečí prdele,“ prohlásil. „Chce Northumbrii.“

Samozřejmě měl pravdu, tedy aspoň v tom, co Æthelstan chce. „Æthelstan své sliby dodržuje,“ řekl jsem, i když pravda byla taková, že svůj slib porušil a zradil mě. Přesto jsem byl tady a dělal jsem, co chtěl on.

„Slibil, že za tvého života do Northumbrie nevrhne, a slib nedodržel.“

„Přišel si s tebou promluvit, nic víc.“

„Možná bych tě měl zabít. Třeba by se to tomu malému hovnu líbilo.“

„Můžeš to zkusit,“ pokrčil jsem rameny. Kuň mého syna se za mnou neklidně pohnul a klapl kopytem o kámen.

Guthfrith popojel blíž a napřáhl meč proti mně. „Přestože jsem tvůj král, dodnes jsi mi nesložil přísahu věrnosti, pane Uhtrede,“ řekl.

„To je pravda,“ přikývl jsem.

„Tak padni na kolena a přisahej mi teď, jarle Uhtrede,“ řekl s úšklebkem při slově „jarle“.

„A když to neudělám?“

„Pak posloužíš jako potrava pro Kančí kel.“ Usoudil jsem, že Kančí kel je jméno jeho meče, jehož hrot jsem měl těsně před očima. Viděl jsem rýhy na jeho čepeli, na tváři jsem cítil teplo, které vyzařovala, a na okamžik mě oslepil odlesk slunečních paprsků od nezřetelných spirál kované oceli. „Dolů!“ poručil mi Guthfrith a trhl čepelí.

Pohlédl jsem do jeho tmavých podezíravých očí. „Žádám výměnou za tu přísahu arcibiskupův život,“ řekl jsem. „A životy ostatních rukojmí.“

„Ty nic žádat nemůžeš,“ zavrčel. „Naprosto nic!“ Rýpl mě mečem do hrudi, až hrot zaskřípal na kroužcích drátěné košile a v jednom zůstal vězet. Tím mě přinutil o půlkrok couvnout. „Budeš můj přísežný muž a dostaneš jen to, co se ti já rozhodnu dát. A teď na kolena!“ vyštěkl a rýpl mě čepelí ještě silněji.

Poslušně jsem poklekl a sklonil hlavu. Zaslechl jsem, že za mnou můj syn užasle vydechl. Guthfrith se tiše zasmál a znovu mi nastavil hrot meče před obličej. „Polib ho a přisahej,“ poručil mi.

„Králi,“ začal jsem poslušně a odmlčel se. Levou rukou jsem našel kámen velký přibližně jako pěst.

„Hlasitěji!“ zavrčel Guthfrith.

„Králi,“ opakoval jsem, „přisahám při Odinovi...“ S těmi slovy jsem bleskově zvedl kámen a udeřil jím hřebce do huby. Kámen zasáhl kroužek udidla a rozdrtil stříbrné zdobení, ale rána musela koně zabolet, protože se vzepjal a zařehotal. Guthfrithův meč, který jsem měl před očima, zmizel. „Teď!“ zařval jsem, i když ani můj syn, ani Berg žádný povel nepotřebovali. Guthfrith se zoufale snažil udržet v sedle na vzpínajícím se koni. Vstal jsem, i když jsem sykl bolestí v kolenou, a chytil Guthfritha za paži, v níž držel meč. To už byl nalevo ode mě můj syn a výpadem proti břichu muže na své straně mu zabránil zasáhnout. Vší silou jsem Guthfrithovou paži škubl, pak ještě jednou, a i když mě vzápětí hřebec odhodil doprava, podařilo se mi krále strhnout dolů. Rychle jsem mu vykroutil meč z ruky, vzápětí jsem mu klekl na hrud' a přitiskl Kančí kel k jeho dlouhému vousu. „Ode mě uslyšíš jen jednu přísahu, ty mizerný slizký bídačku,“ zavrčel jsem. „Tu, že tě zabiju.“

Pokusil se zvednout, ale přitlačil jsem na meč a znovu ho přitiskl k zemi.

To už za mnou vedl útok Finan. V ostrém slunci se blýskaly hroty skloněných kopí mých mužů. Překvapení Guthfrithovi muži reagovali mnohem pomaleji, ale také oni se už blížili.

A já jsem si opět nebyl jistý, jestli bojuju na té správné straně.

Kapitola druhá

Byla to strana špatná?

Neměl jsem Guthfritha ani trochu v lásce. Byl to opilecký tyran a hlupák a v krátké době, po kterou vládl Northumbrii, dosáhl jen toho, že se jeho země zmenšila. A teď na tvrdé cestě cosi mumlal a já jsem přitlačil na meč, abych ho umlčel.

Můj syn už vyřídil svého soka ranou do břicha, a když meč vytrhl, otočil koně a máchl ostrou čepelí po mužově krku. Bylo to nemilosrdné, rychlé a provedené s rutinou zkušeného bojovníka. Muž se zakymácel, jeho kůň uskočil stranou a muž padl s žuchnutím do vysoké trávy vedle cesty. Jeho tělo sebou ještě chvíli škubalo, zatímco do prachu se rozlévala krev.

Guthfrith se opět pokusil vymanit se mi, ale já jsem znovu nalehl na meč a přitlačil mu vous na hrdlo. „Jsi hostem na mém panství, tak se chovej slušně,“ řekl jsem.

Berg už mezitím osvobodil Hrothwearda. Muž, který držel arcibiskupova koně, pustil otěže a pokusil se ujet. Jenže proti tak skvělému a nelítostnému bojovníkovi, jakým byl Berg, sám severan, neměl šanci, takže teď se i on válel v krvi na zemi a jeho kůň cválal pryč spolu s Guthfrithovým hřebcem. „Bergu, ke mně!“ houkl jsem. Guthfrith sebou zoufale zmítal a snažil se něco říct. „Ještě jednou se pohni a proseknu ti to tvé tlusté hrdlo,“ zavrčel jsem na něj, když proti mně máchl rukou.

Finan se s dalšími muži přičítal jako vítr, jak slíbil, až se na suché cestě za nimi táhl chvost prachu. Naši koně nebyli tak unavení jako Guthfrithovi hřebci, a tak ke mně Finan dojel dřív. „Stůj!“ zařval jsem na něj přes dusot kopyt. „Stůjte! Všichni!“ Musel jsem vstát a roztáhnout ruce, aby mi rozuměli. Toho se Guthfrith pokusil využít a strhnout mě k zemi, tak jsem ho vzal přes přílbu naplocho čepelí Kančího klu. Chňapl po meči,

aby mi ho vzal, ale jenom si do krve pořezal ruku, když jsem mu zbraň vytrhl. „Idiote!“ zamumlal jsem a znovu jsem ho udeřil čepelí. „Gerbruhte, ke mně!“ křikl jsem.

Moji muži se v oblaku prachu zastavili. Obrovsky silný Frís pobídl koně směrem ke mně a sklouzl ze sedla. „Pane?“

„Nech ho vstát, ale drž ho,“ poručil jsem mu. „Je to sice král, ale jestli se bude vzpouzet, klidně ho praš, bastarda.“

Guthfrithovým mužům trvalo mnohem déle, než pochopili, co se děje, a když nakonec přece jen vyrazili vpřed, uviděli Gerbruhta, jak drží jejich krále s mečem u krku, zpomalili a zastavili se.

Teď už se Guthfrith o nic nepokoušel, jenom na mě plivl, ale dosáhl tím pouze toho, že Gerbruht na meč ještě přitlačil. „Drž ho naživu,“ řekl jsem Frísovi, i když bych byl nejradsí, kdyby mu hrdlo podřízl.

Zajal jsem krále, který olupoval svůj lid, připustil, aby nájezdy nepřátel pustošily západní končiny země, a nakonec své království dovedl k trpkému konci. Takže teď byl král Æthelstan v Eoferwiku, a Æthelstan byl skutečný král, tvrdý a jediný, protože jsem za něj bojoval u lundenské Crelgate. Kdysi jsem Æthelstana považoval skoro za svého syna. Chránil jsem ho před jeho mocnými nepřáteli, naučil ho umění válečníka a sledoval ho, jak dospívá. Přesto mě zradil. Přisahal mi, že za mého života nikdy do Northumbrie nevrhne, a přece tady byl. V Northumbrii, a s vojskem!

Jsem Northumbrijec. Mou zemí jsou pobřeží ošlehávaná větry, hory ztemnělé deštěm a strohá a chmurná skaliska na severu. Od úrodných polí kolem Eoferwiku k horským pastvinám, kde lidé dobývají své živobytí z chudé půdy, od bouřlivých vod moře, v nichž muži loví ryby, po pustá a nehostinná vřesoviště a hluboké lesy, v nichž lovíme vysokou zvěř, všude je to země, kterou dobyli a podmanili si ji mí předci. Osídlili ji, postavili v ní své usedlosti a pevné tvrze a pak ji bránili. Jsme Sasové a Dánové, Norové a Anglové a jsme Northumbrijci.

Přesto má malé království ve velké zemi malou budoucnost. Věděl jsem to. Na sever od nás byla Constantinova Alba, jak jsme nazývali Skotsko, a Constantin se bál Sasů, našich jižních sousedů. Obojí, Sasové i Skoti, byli křesťané a křesťané nám říkají, že jejich bůh je láska a že musíme jeden druhého milovat a přijímat rány, aniž bychom je opláceli. Avšak